

Παναγιώτης Μαυροειδής

Αλήθεια ποια μέρα κατέβηκαν περισσότεροι στο Σύνταγμα; Την Τετάρτη όπου οι φίλοι της κυβέρνησης διεκδικούσαν «να πάρουμε τη διαπραγμάτευση στα χέρια μας» ή την Πέμπτη όπου άλλοι διατράνωναν ότι «Μένουμε Ευρώπη»;

Οι άνθρωποι, οι κόσμοι, ήταν διαφορετικοί στις συγκεντρώσεις.

Η γλίτσα έρρεε από παντού την Πέμπτη. Τα χρυσά ρολόγια, τα κομοδινί μαλλιά ανδρών και γυναικών και τα αλαζονικά καπέλα, μιλούσαν ίσως πιο πολύ από τα πλακάτ του τύπου «θέλουμε σαμπουάν από την Ευρώπη» ή «το χρέος είναι οι υψηλές συντάξεις».

Ως εκεί όμως.

Διότι στο πολιτικό “δια ταύτα”, είναι δύσκολο να ισχυριστεί κανείς ότι στο «συρφετό κατσαρόλας», αντιπαρατέθηκαν «λαϊκές κινητοποιήσεις».

Όχι ότι δεν υπήρξε αυτό στη σκέψη και την αγαθή πρόθεση πολλών στελεχών, μελών και οπαδών του ΣΥΡΙΖΑ, όταν οργάνωναν τα αποτυχημένα τελικά συλλαλητήρια της Τετάρτης.

Όμως, η σκληρή πραγματικότητα υποδηλώνει ότι οι “διαπραγματευόμενοι” παίζουν μέσα στο γήπεδο των κατσαρολάδων. Το πρόταγμα «Μένουμε Ευρώπη», σε όλα αυτά τα μνημονιακά χρόνια, στην αντιπαράθεση για τις πρόσφατες εκλογές, αλλά και στην τετράμηνη «διαπραγμάτευση», δεν το έθεσαν με πάθος μόνο οι Τζήμεροι και οι κυρίες του Κολωνακίου. Το υπεράσπισε με φανατισμό και ο ΣΥΡΙΖΑ, δίνοντας σε κάθε ευκαιρία όρκους πίστης στο θυσιαστήριο της Ευρωζώνης.

Στο συμβολικό επίπεδο, οι «αυθεντικοί» Ελβετόψυχοι που έλεγε κάποτε και ο Πανούσης (ο Τζίμης, όχι ο ακατονόμαστος), θεωρούν ότι είναι καταφανώς ανώτεροι, έναντι όσων πιστεύουν πως προσκυνούν την κατα-δική τους ΕΕ, την ΕΕ του κεφαλαίου (αυτή και μόνο υπάρχει), από φόβο, κόμπλεξ και ιδεολογικό αδιέξοδο μιας και χάθηκε η «Σοβιετία».

Στο πολιτικό επίπεδο, η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, έχουν πολύ δρόμο και χρόνο μπροστά τους, έως όπου τολμήσουν να βγουν στην πιάτσα ως κόμματα, χωρίς να εισπράξουν τομάτες. Αναζητούν όμως με αγωνία τη δικαίωση της ευρωπαϊκής τύφλωσης και της πρόθυμης γονυκλισίας στην επιτροπεία και τις διαταγές των αρχόντων της ευρωζώνης, ακριβώς στην πολιτική επιδίωξη του ΣΥΡΙΖΑ για συμφωνία με τους «εταίρους». Γνωρίζοντας πολύ καλά πως αν αυτή υπάρξει, θα είναι ταπεινωτική. Όχι επειδή υπάρχει το νέο στοιχείο «αριστερή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ», αλλά επειδή βαραίνει το παλιό δεδομένο «αντιδραστική ΕΕ».

Στην πραγματική ζωή, ο θλιβερός διαγωνισμός για το ποιος είναι περισσότερο με την «Ευρώπη» λες και μιλάμε για τη νύφη της αρχαίας ελληνικής μυθολογίας, έχει ως δύσσομο έπαθλο μια νέα συμφωνία-μνημόνιο, με τρομακτικές κοινωνικές συνέπειες.

Τα μέτρα για το ΦΠΑ, σύμφωνα με την κυβερνητική πρόταση, σημαίνουν μισό ακόμη ΕΝΦΙΑ, τη στιγμή που αυτός που είχαμε δεν καταργείται. Η αύξηση της «εισφοράς αλληλεγγύης», σημαίνει νέο εργατικό φόρο 220 εκ, που εκμηδενίζει το ποσό για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης (200 εκ).

Ωστόσο, ίσως είναι πιο βαριές οι πολιτικές συνέπειες: Αν υπογραφεί συμφωνία, θα έχουμε το πρώτο μνημόνιο του οποίου εισηγητής, εφαρμοστής και απολογητής θα είναι μια κυβέρνηση που θα μιλά στο όνομα της αριστεράς, γεγονός που περιέχει ένα σαφή κίνδυνο στρατηγικής πολιτικής ήττας για κάθε έννοια αριστερής πολιτικής, φέρνοντας στο νου εφιάλτες τύπου Ιταλίας και Κύπρου.

Οι μεγαλόσχημοι της ευρωζώνης, δεν κρατήθηκαν άλλο. Πέταξαν τα κοστούμια, τα ντοσιέ και τα laptops παραπέρα, σήκωσαν το μανίκια, τράβηξαν το κνούτο και άρχισαν να απειλούν ανοιχτά και πρόστυχα. Οι «διαδηλωτές» των Βορείων Προαστείων φαίνονται αρκετά γελοίοι, όταν ψελλίζουν «Ευρώ-πη, Ευρώ-πη», αλλά ο κόσμος που αντιπροσωπεύει η Ευρώπη τους, είναι πολύ πραγματικός και απτός.

Δεν είμαστε αντιμέτωποι απλά με μια αντεργατική εκστρατεία στην Ελλάδα, αλλά με μια επιχείρηση ανθρωπολογικής μετάλλαξης σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο.

Ας αποκωδικοποιήσουμε λίγο τη συζήτηση που γίνεται γύρω μας: είναι σα να κατοικούνται οι χώρες και οι πόλεις από επιχειρήσεις και εταιρείες.

Σα να διέπονται τα πάντα από ένα βαμπιροπολιτισμό που ακούει στο όνομα «επιχειρηματικότητα».

Δικαιούται κανείς να τσοντάρει επίθετα: Υγιής, κοινωνική, αριστερή ή ότι άλλο.

Προσέξτε τους δείκτες: πλεόνασμα, ΑΕΠ, απόδοση κεφαλιών, ποσοστό κέρδους, αντικειμενικές αξίες, δείκτης ανταγωνιστικότητας ή παραγωγικότητας, άμεσες ξένες επενδύσεις, απόδοση επενδύσεων. Μέχρι και για Κέντρα Εξυπηρέτησης Επιχειρήσεων μιλούν!

Αντίθετα, έννοιες όπως πλήρης και αξιοπρεπής εργασία, για όλους και με όλα τα δικαιώματα, εισόδημα, πολιτισμός, παιδεία, δημιουργική ζωή, θεωρούνται θλιβερά κατάλοιπα μιας αρρωστημένης παρακμιακής εποχής τεμπέληδων καλοπερασάκηδων, ίσως και μιας «Σοβιετίας» και ας μην υπήρξε ποτέ.

Στην καλύτερη περίπτωση, εμείς όλοι, μέσα σε αυτό το ζοφερό σκηνικό, είμαστε απλώς άτομα, ξένοι σε πόλεις και χώρες αποθήκες καταναλωτών υπορρευμάτων πάσης φύσης, πρόθυμοι και διαθέσιμοι προς εργασία και εκμετάλλευση, ασπόνδυλα χωρίς δικαιώματα. Κάτι σαν τις αδήλωτες πόρνες που πρέπει ταυτόχρονα μέσα στη δυστυχία και τη μοναξιά τους, να καμώνονται πως λάμπουν, χαμογελούν, ακόμη και ότι ηδονίζονται, δοξάζοντας πάντα το νταβατζή τους.

Θα έπρεπε να τα δούμε έτσι τα πράγματα. Σε αυτή τη περίπτωση η ρήξη δε θα ήταν ένα διαρκώς αναβαλλόμενο, φαντασιακό «σχέδιο Β». Δε θα παρουσιαζόταν σαν κάτι μεταξύ αναγκαστικής λύσης και ατυχήματος, λόγω της «αφροσύνης» κάποιων συντηρητικών της ΕΕ. Αντίθετα, θα ήταν η μοναδική περήφανη, συνειδητή και σχεδιασμένη ΕΠΙΛΟΓΗ διεξόδου από τη σημερινή εργατική και ευρύτερη κοινωνική γενοκτονία που επιβάλλει το κεφάλαιο σε όλο τον κόσμο.

Αν θέλουμε να δούμε τα πράγματα με το όνομα τους, όποιο κυβερνητικό, διακυβερνητικό, εθνικό ή υπερεθνικό πρόγραμμα ή κομματικό πρόγραμμα αστικού κόμματος αν ανοίξει κανείς, θα αντικρύσει ένα υπερ-αντι-εργατικό πρόγραμμα άμεσης και βίαιης εφαρμογής. Ένα σουπερ αντι-επαναστατικό πρόγραμμα αναίρεσης κοινωνικών και δημοκρατικών κατακτήσεων αιώνων. Σε μια επιχείρηση καπιταλιστικής αναδόμησης και ανάταξης από την κρίση, πατώντας επί πτωμάτων και δικαιωμάτων και υπακούοντας στο δόγμα "οι μισοί άνεργοι και άχρηστοι και οι άλλοι μισοί εργαζόμενοι ως δουλοπάροικοι ατέλειωτες ώρες". Χωρίς δικαίωμα, ούτε στα γηρατειά...

Έχουμε το αρνητικό προνόμιο να ζούμε σε μια χώρα μέλος της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης που λέγεται ΕΕ που δρα ακριβώς σαν ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΤΗΣ αυτής της αντεργατικής εκστρατείας, με διπλό μάλιστα δείκτη σε χώρες της περιφέρειάς της όπως η Ελλάδα.

Όχι λοιπόν, δε στηρίζουμε την κυβέρνηση στη «διαπραγμάτευση» με την «Ευρώπη».

Αντίθετα, επιδιώκουμε να σημάνει συναγερμός ανατροπής αυτής της προοπτικής, με ένα σαφή πολιτικό στόχο: Να σταματήσει κάθε διαπραγμάτευση τώρα, άρνηση πληρωμών και διακήρυξη μονομερούς διαγραφής χρέους, όχι σε νέα συμφωνία μνημόνιο.